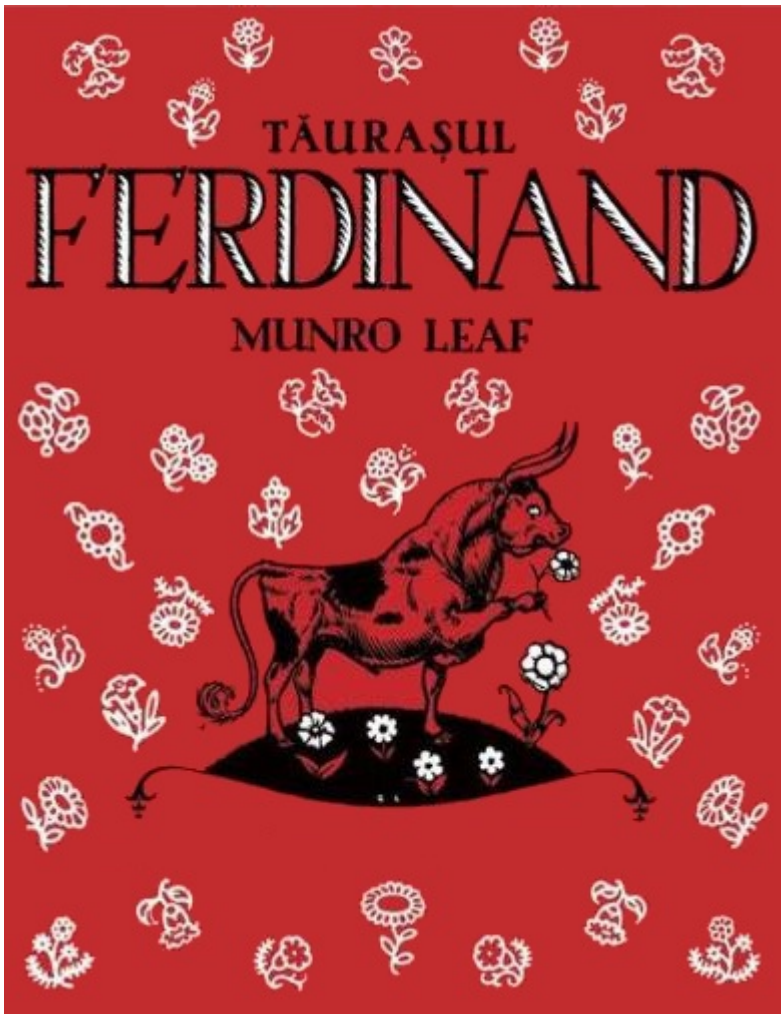

TĂURAŞUL FERDINAND
MUNRO LEAF

Povestea lui Ferdinand *este cea mai cunoscută lucrare scrisă de autorul american Munro Leaf şi ilustrată de Robert Lawson. Cartea spune povestea unui taur care ar vrea mai degrabă să miroasă flori decât să lupte la coridă. El stă în mijlocul ringului, neluând în seamă deloc provocările Matadorului şi ale altora pentru a lupta.*

Odată, în Spania, era un taur și numele lui era Ferdinand. Toți ceilalți tauri cu care trăia el alergau și săreau și își ciocneau capul între ei, dar nu și Ferdinand.

Îi plăcea să stea în liniște și să miroasă florile. Avea un loc preferat pe pășune sub un copac de plută. Era copacul lui preferat și el stătea la umbră toată ziua și mirosea florile.

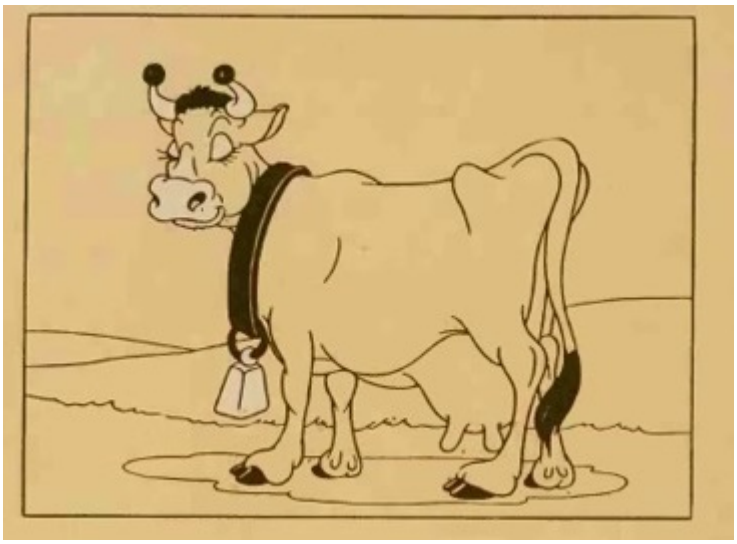

Uneori, mama lui, care este o vacă, se îngrijora pentru el. Îi era teamă că va fi singur singurel. "De ce nu alergi și te joci cu ceilalți tăurici și să săriți și să vă ciocniți capul?" a spus ea.

Dar Ferdinand își scutură capul. "Îmi place mai bine aici, unde pot sta liniștit și miroase florile". Mama lui a văzut că nu era singur, și pentru că era o mamă înțeleaptă, chiar dacă era vacă, la lăsat să stea acolo și să fie fericit.

Odată cu trecerea anilor, Ferdinand crescu şi a crescu până când a devenit foarte mare şi puternic. Toţi ceilalţi tauri care au crescut împreună cu el pe aceeaşi păşune s-ar lupta între ei toată ziua. Se loveau unul pe celălalt şi se lipeau unul de celălalt cu coarnele.

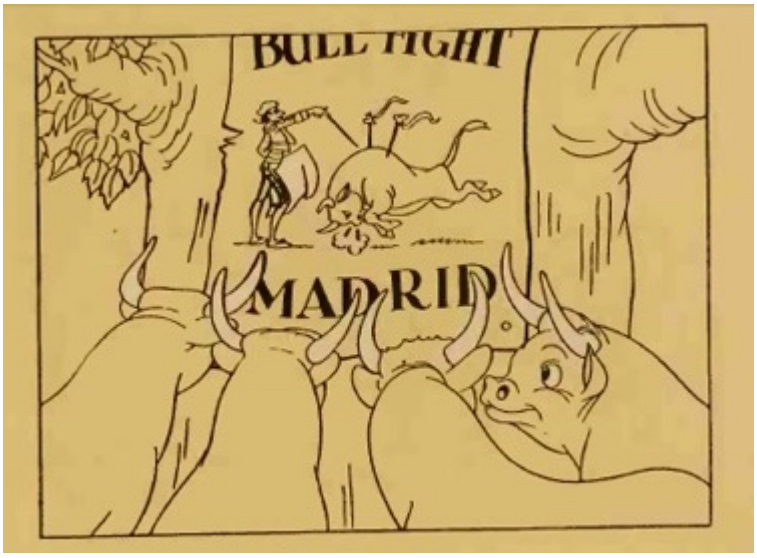

Ceea ce voiau cel mai mult era să fie aleşi pentru a lupta la coridele din Madrid. Dar nu Ferdinand - îi plăcea încă să stea în liniște sub copacul de plută şi să miroasă florile.

Într-o zi, cinci bărbați au intrat cu pălăriile lor foarte amuzante pentru a alege cel mai mare, cel mai rapid și cel mai dur bătăuș pentru a lupta la corida din Madrid.

Toți ceilalți tauri au alergat în jurul lor horcăind și bătând, sărind și iar sărind, astfel încât oamenii să crede că ei sunt foarte, foarte puternici și feroci, și să îi aleagă.

Ferdinand știa că nu-l vor alege și nu-i pasă. A plecat la copacul său de plută preferat ca să se așeze. Nu privea unde stătea și, în loc să se așeze pe o iarbă rece la umbra, se așezase pe un bondar.

Ei bine, dacă erai un bondar și un taur s-ar fi așezat pe tine ce ai fi făcut tu? L-ai fi înțepat cu piciorul. Și tocmai aceata i-a făcut aceast bondar lui Ferdinand.

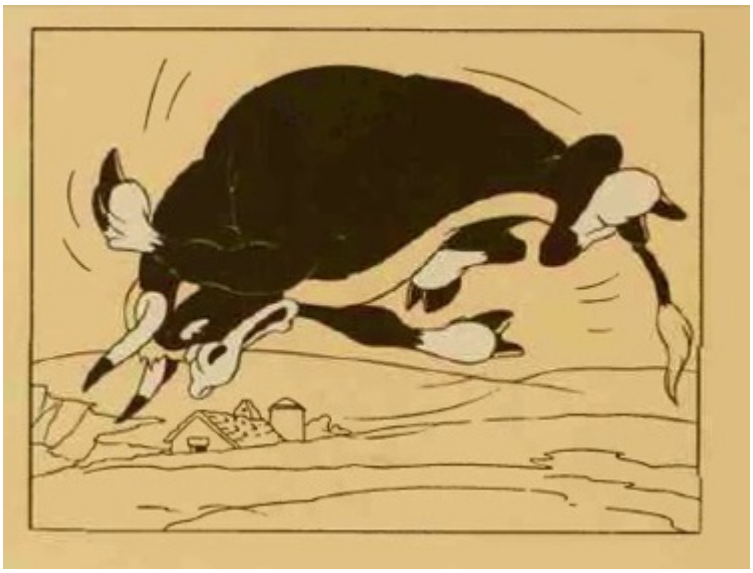

Aoleu! A durut! Ferdinand a sărit cu o sforăitură. Fugea în jur-împrejur sufla și horcăia, împungând și râcâind pământul ca un nebun.

Cei cinci bărbați l-au văzut și toți au strigat cu bucurie. Aici a fost cel mai mare și mai violent taur din toți. Doar cel mai bun taur se luptă în Madrid.

Așa că l-au luat pentru ziua luptei într-o căruță.

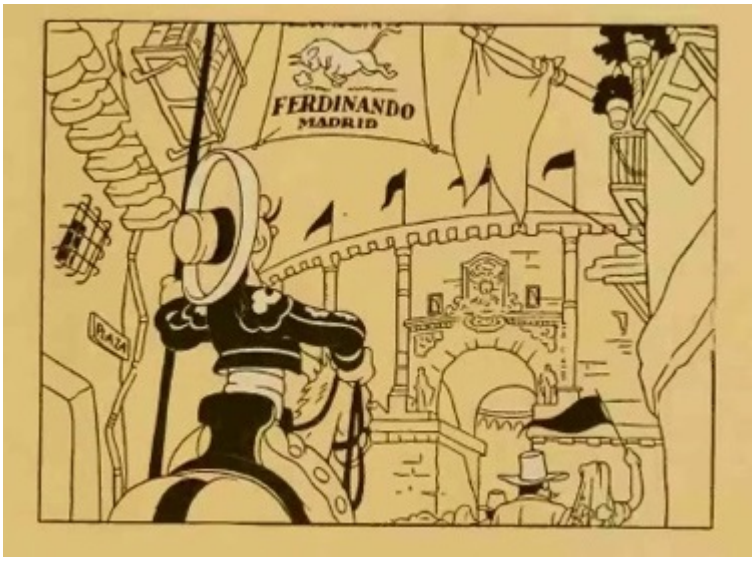

Ce zi a mai fost! Steagurile zburau, panglicile se jucau. . .

și toate doamnele frumoase aveau flori în părul lor.

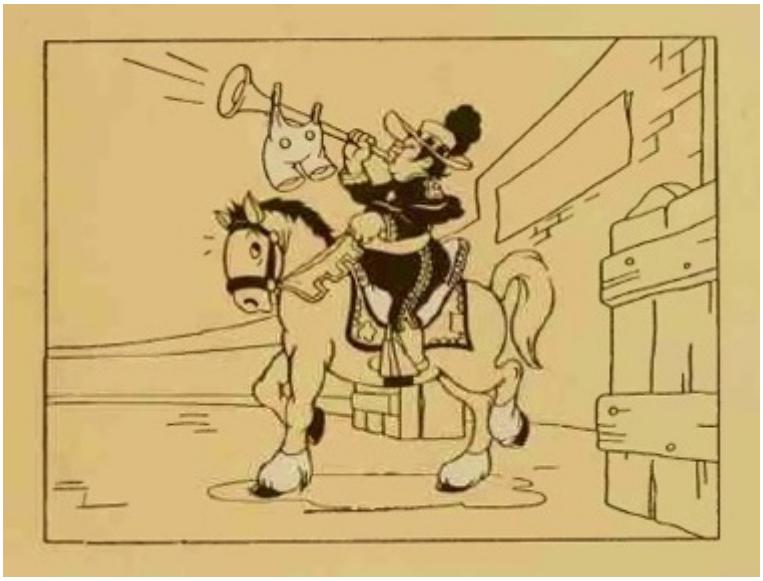

Au avut o paradă în ring.

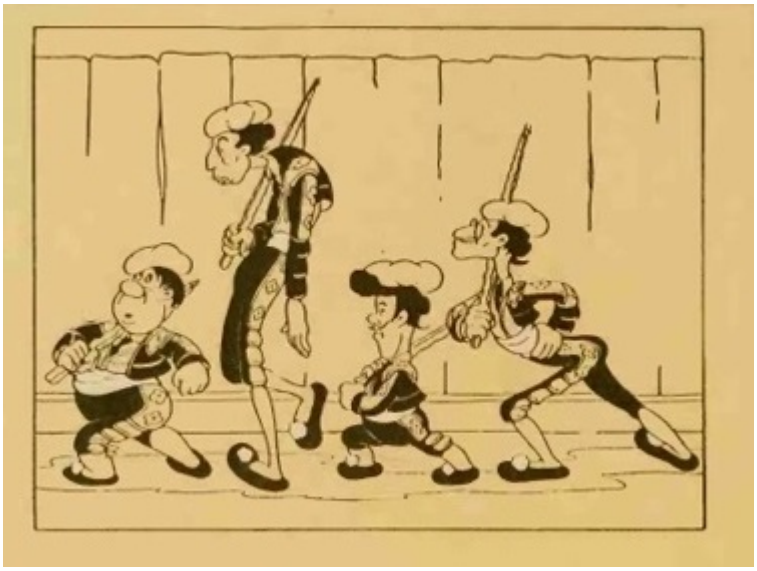

Mai întâi au venit toreadorii cu vârfuri lungi și ascuțite, cu panglici pe ele, ca să rămână în taur și să-l facă nebun.

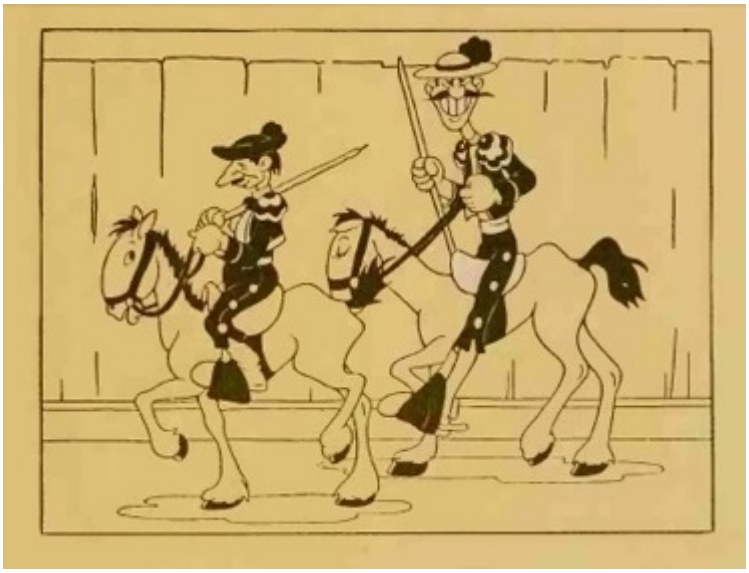

Apoi au venit toreadorii care au condus cai slabi și au avut sulițe lungi ca să rămână în taur și să-l facă mai nebun.

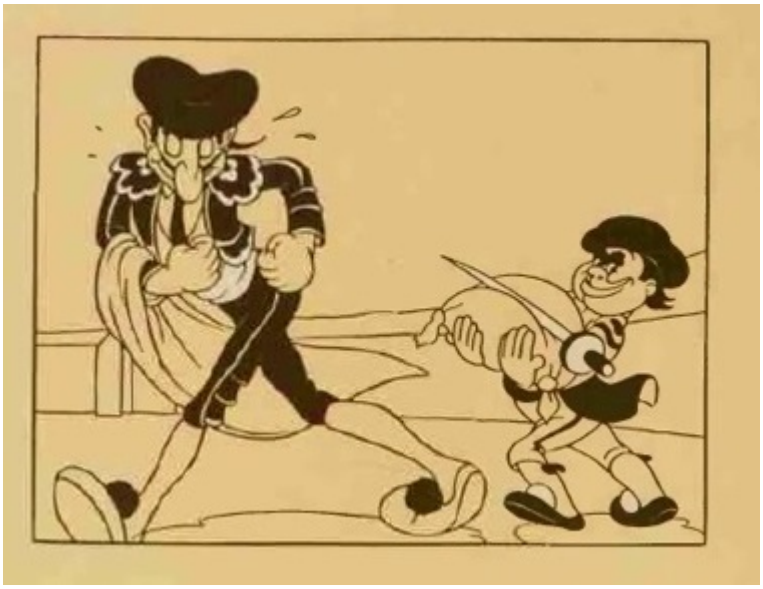

Apoi a venit Matador, cel mai mândru dintre toți - el credea că este foarte chipeș,

și s-a plecat în fața doamnelor.

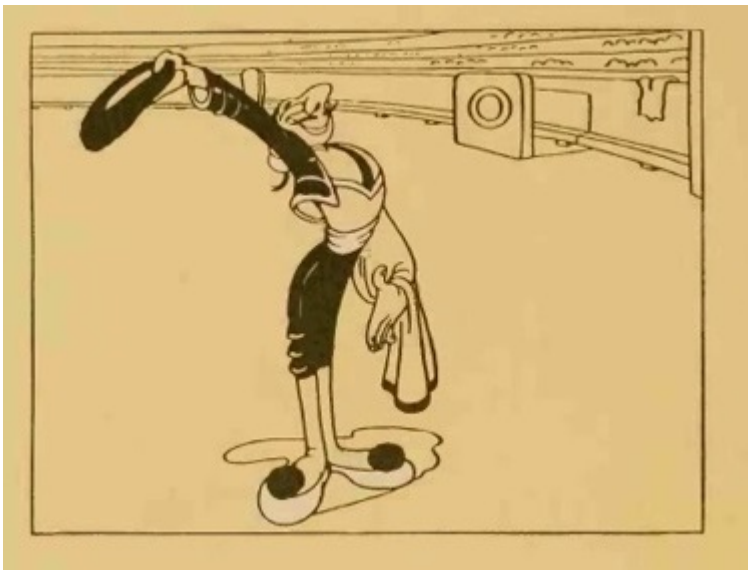

Avea o pelerină roșie și o sabie și trebuia să înțepe ultima oară taurul.

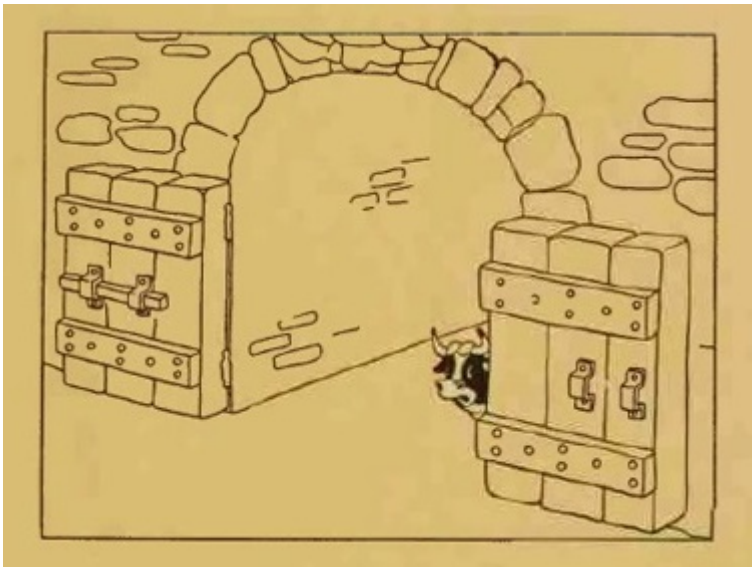

Apoi a venit taurul, și tu știi cine a fost, nu-i așa? - Ferdinand.

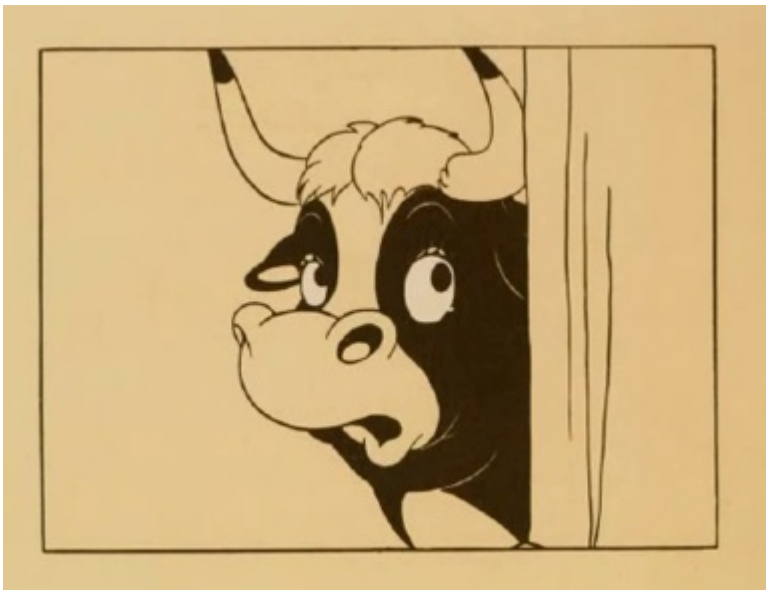

L-au numit Ferdinand cel Feroce și la toți toreadorii le-au fost frică de el

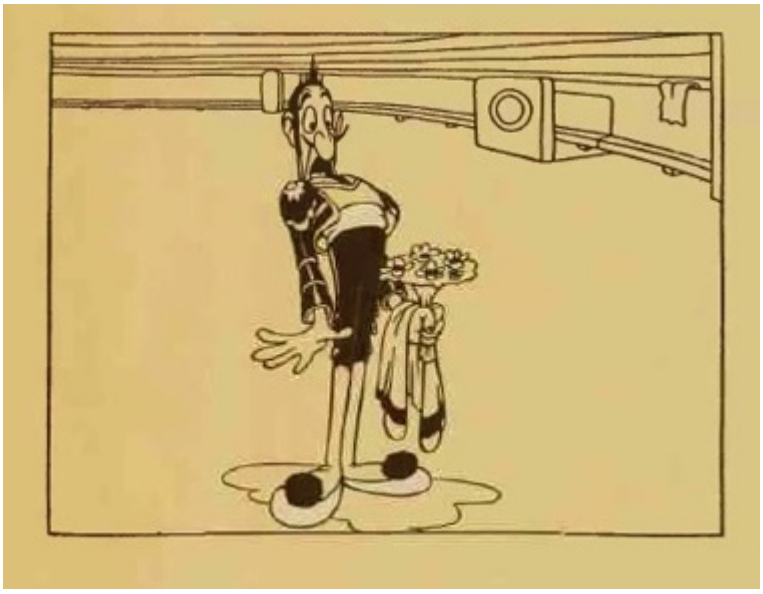

iar Matadorul a fost speriat tare.

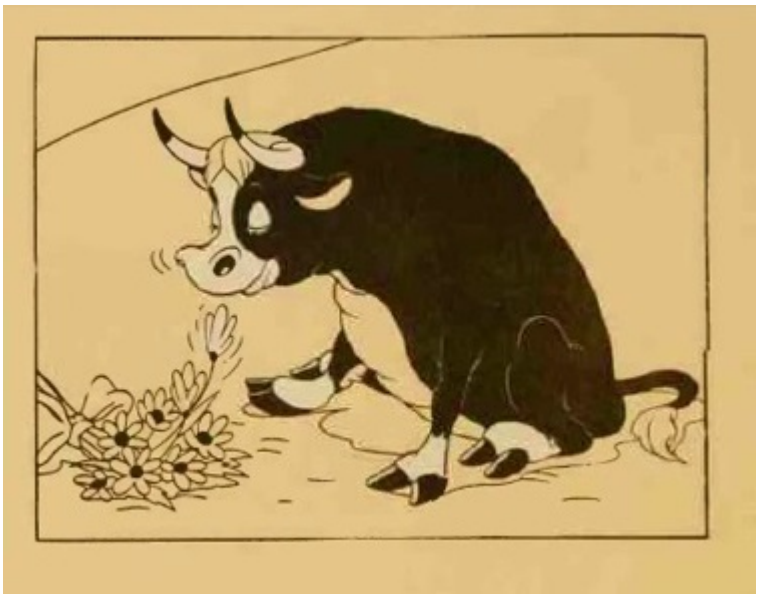

Ferdinand a alergat până la mijlocul ringului și toată lumea a strigat și a bătut din palme, pentru că ei credeau că va lupta cu înverșunare și va horcăi și își va prinde coarnele.

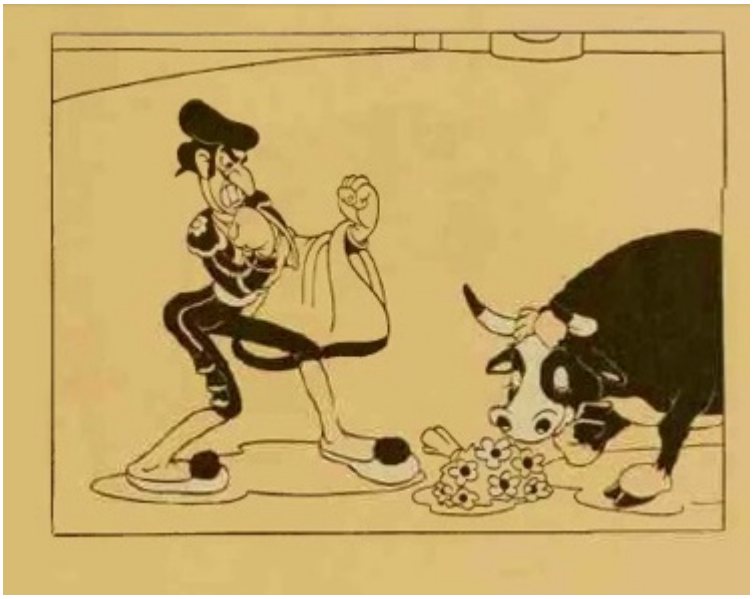

Dar nu și Ferdinand. Când a ajuns la mijlocul ringului, a văzut florile din tot părul frumos al doamnelor și doar s-a așezat liniștit și le mirosea.

El nu se va lupta și nu va fi feroce, indiferent de ce, ei au făcut. El doar ședea și mirosea.

Toreadorii au fost supărați, iar Matadorul a fost atât de supărat că a strigat pentru că nu se putea arăta cu pelerină și sabie.

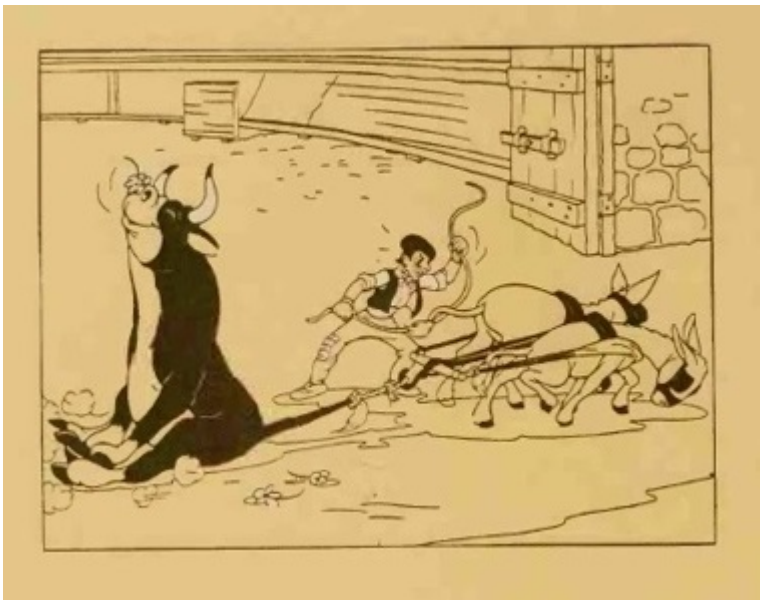

Așa că au trebuit să-l ducă pe Ferdinand acasă.

Și pentru tot ce știu, el stă acolo încă, sub arborele său preferat de plută, mirosind florile doar liniștit. El este foarte fericit.